

gymkáč

1. číslo/školský rok 2016/2017

Časopis študentov Gymnázia Antona Bernoláka v Senci.
Vyšiel s láskavou podporou p. Schmiedla.
Ďakujeme

Ďakujeme p. prof. Mgr. Alžbete Ivanovej za odbornú pomoc, ochotu a trpezlivosť.

1. číslo, november 2016

Časopis vydáva trikrát za školský rok od roku 1999

Gymnázium Antona Bernoláka Senec, Lichnerova 69, 903 01 Senec

Redakčná rada/prispievatelia:

príma: Viktória Nemcová

sekunda: Dominika Polgárová, Lenka Šemrincová, Terka Pienčáková

tercia: Michal Zemko, Veronika Horváthová

kvarta: Klára Martonková

kvinta: Nina Bučeková, Mirka Mat'ašáková, Rebeca Vašková, Jakub Kolembus

sexta: Juraj Bagi, Matej Hrnčiar, Martin Papai

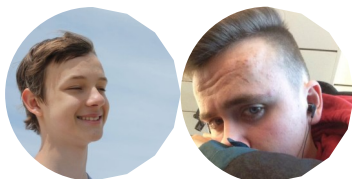
septima: Diana Buntajová - Gemini

1.A: Peter Gul'vaš - PeterGu

4.A: Dominika Bognárová

Pedagogický nadhl'ad: Mgr. Dagmar Lenártová

Grafická úprava: Matej Hrnčiar, Juraj Bagi

Obálka: Juraj Bagi

Milí gymkáčovskí čitatelia!

Mnohí z vás si pravdepodobne už ani nespomínajú na teplé letné lúče, ktoré za sebou spolu s dvojmesačnými prázdninami nenávratne zavreli dvere a nechali nás napospas nástrahám školských dní. No aby vaše chladom ošľahané tváre nezostali zarmútené, redakčná rada opäť vytiahla novinárske perá a s vervou sa pustila do spisovania nových článkov, pre vás, drahí gymkáči.

Začíname smutnou spomienkou . Snáď ku každému z nás sa dostala správa, že v nedávnom čase sa na druhý svet pobral prvý prezident samostatného slovenského štátu, pán prezident Michal Kováč. Aby sme si spoločne pripomenuli túto veľkú osobnosť, z redakčného archívu sme pre vás vybrali rozhovor s pánom prezidentom z obdobia, kedy naše gymnázium poctil svojou návštevou.

No aby neostalo len pri smutných správach, už tradične na vás na nasledujúcich čerstvučkých stránkach čakajú novinky spoza brány Antonovho gymnázia. Neodmysliteľnou súčasťou každého čísla sú záznamy z absolvovaných „dní aktívneho učenia sa mimo pôdy školy“ či rozhovory s postavami gymnaziálneho života. V novembrovom vydaní máte opäť možnosť nahliadnuť poza dvere zborovne, tentokrát bola našou redakčnou radou vyspovedaná pani profesorka Kobolková. Máme niečo i pre všetkých milovníkov zvierat a tanca. Ako tieto dve veci spolu súvisia? Otočte zopár stránok a dozviete sa!

A aby sa nezabudlo, v našom drahom Gymkáči zavádzame revolučnú novinku, k menu redaktora oddnes pribúda aj jeho fotografia! To aby ste nás, redakčnú radu, ktorá pre vás tak usilovne píše, tvorí, čaruje, spoznali na chodbách GAB-u. (Môžete nám zamávať, väčšinou sme plachí.)

Čo dodať? Snáď len popriať všetkým, hlavne tohtoročným maturantom, veľa síl do už rozbehnutého školského roku a príjemné čítanie nasledujúcich riadkov.

Dominika Bognárová, 4. A

Spomíname na osobnosť

Slovenska

Dňa 5. októbra 2016 zomrel prvý prezident moderného slovenského demokratického štátu – pán Michal Kováč. Bol prezidentom v zložitom období rokov 1993 – 1998 a stal sa symbolom odporu proti mečiarizmu. Prvý porevolučný slovenský prezident počas svojho pôsobenia na politickej scéne ukázal veľa osobnej odvahy, ale aj zmierenia, slušnosti a pokory.

Vo februári 1995 navštívil pán Michal Kováč Senec a aj naše gymnázium. Naša bývalá študentka a redaktorka Gymkáča, dnes hovorkyňa mesta Senec a šéfredaktorka Mestských novín Senčan Mgr. Martina Ostatníková, s ním urobila rozhovor, ktorý vám ako spomienku na pána prezidenta prinášame.

Gymkáč: Aký bol váš najobľúbenejší predmet na strednej škole?

Pán prezident Michal Kováč: Kupecké počty. To bola obchodná akadémia, ja som skončil obchodnú akadémiu v štyridsiatom deviatom roku. Som to tak trochu túžil, ale mňa naozaj zaujímal obchod, ekonomika a do tých predmetov, tie kupecké počty, dnes by sa to inak volalo, ani neviem presne ako, bolo to niečo také zvláštne, že som prvýkrát pochopil, aký veľký význam má ekonomika pre život spoločnosti, čo všetko je dôležité pre toho, čo sa ekonomického života zúčastňuje, ako povedzme vlastníci, majitelia, podnikatelia, manažeri, takže preto ma to zaujalo. Samozrejme, potom boli aj iné zaujímavé predmety, mňa zaujímala filozofia, zaujímala ma história, ale keď hovoríme o tej strednej škole, tak ... také prozaické.

Gymkáč: Z ktorého predmetu ste mali hrôzu?

Pán prezident Michal Kováč: Na strednej škole som tak veľmi mal rád matematiku. Aj keď kupecké počty ma bavili, ale matematika sa mi zdala tak akože obtiažná od praktických potrieb.

Gymkáč: Mali ste nejaký zvláštny detský sen?

Pán prezident Michal Kováč: (rozmýšľa)

Gymkáč: Byť prezidentom?

Pán prezident Michal Kováč: To nie, to som vôbec na to nepomyslel, ale mal som nejakú takú túžbu a sčasti sa ona aj realizovala. Uvedomoval som si, aké je dôležité

žiť neustále medzi mladými ľuďmi. Ja som prišiel študovať do Bratislavy v roku 1950. Nemal som dosť peňazí a bola situácia, že nejakým spôsobom som musel v tej Bratislave existovať. Potom som si povedal: No, nijak inak sa to nedá, len tak, že musím hľadať nejaké zamestnanie a popri zamestnaní študovať. Tak moje prvé zamestnanie bolo učiteľ na škole Petra Jilemnického na Palisádach. A tam vlastne som sa dostal k tomu ideálu, ktorý ešte na strednej škole nebol tak nejak vykryštalizovaný a natoľko sa mi to zapáčilo, že som zostal ako asistent, prednášal som a potom ma život donútil, že som zišiel z praxe, opäť kvôli peniazom, ale styk s mládežou a prednášateľská činnosť mi zostala až na jedno obdobie, kedy som nesmel prednášať, po sedemdesiatom roku, ale už v osemdesiatom siedmom sa to dalo obísť a pokračoval som ako externý prednášateľ na stavebnej fakulte a vlastne ma potom zastihla revolúcia, ešte ako minister som mal povinnosti vyskúšať niektorých študentov na stavebnej fakulte, ale už som to zveril jednému priateľovi, ktorý za mňa túto úlohu splnil.

Pani Emília Kováčová (manželka): Sľečna sa ťa pýtala na detský sen, takže viem, že si mi rozprával, že si veľmi túžil mať svoj vlastný nožík.

Gymkáč: Aký druh umenia vás najviac zaujíma?

Pán prezident Michal Kováč: Tak, zaujíma ma činohra, rád chodím na koncerty, na opery. Menej ma zaujíma tak zábava, ale veľmi rád som sa stretol s priateľmi, zaspieval si, ale pokiaľ ide o to, čo tak hlboko k srdcu prirástlo, tak je to divadlo, koncert, vážna hudba. Nie, že by som si nerád vypočul, ono sa to vlastne ani nepatrí hovoriť, nechcem použiť to slovo, ľahká hudba, ale pri tej vážnej, najmä keď je už človek v staršom veku si uvedomí tú veľkú hodnotu, ten veľký zážitok, ako to vie formovať človeka, ako to v ňom vyvoláva rôzne pozitívne obrazy a pocity.

Gymkáč: Ako sa vám páči naša škola, gymnázium a vlastne celý Senec?

Pán prezident Michal Kováč: Tak, zatiaľ som školu nemal možnosť nejak dôkladne vidieť, ale chvíľku som mal možnosť stretnúť sa s vašimi pani učiteľkami, páni učiteľmi. Mal som z toho veľmi dobrý dojem. Viete, že som v Senci bol už mnohokrát, ale vo funkcii prezidenta som bol v minulom roku v máji. Senec sa mi veľmi páči, je to aj pekné, sympatické mestečko, myslím, že sú tu príjemní, sympatickí ľudia. Som rád, že vy, mladí ľudia dnes máte také možnosti, aké naozaj sme my nemali. Ja keď som bol vo vašom veku, vlastne ešte zúrila druhá svetová vojna. Po skončení vojny viete, čo nás postihlo v štyridsiatom deviatom roku, keď sme sa ocitli, by som povedal v tvrdom zápase spravodlivosti s nespravodlivosťou, demokracie s totalitou, to, samozrejme, poznamenávalo celý náš život, čiže uvedomte si, že keď som mal devätnásť rokov, bol rok štyridsaťdeväť a to už sme si uvedomovali začiatky toho, aký režim u nás nastúpil a až keď som skončil, skoro už som mal odísť do dôchodku, v päťdesiatom deviatom roku môjho života, až vtedy vlastne prišla nová revolúcia. A od toho štyridsiateho deviateho až do toho osemdesiateho, stále sme žili akoby v istom provizóriu, v neskutočnom svete, ja som vždy očakával, že nejaká zmena musí prísť. Cítili sme, že je to neprirodzené, nenormálne a teraz si predstavte, že od devätnástich až do päťdesiatych deviatich očakávate, kedy konečne príde zmena a prežívate niečo v provizóriu. Vy máte veľké šťastie, že vaši rodičia pretrpeli, svojím spôsobom vykúpili to, čo dnes máte. Od toho osemdesiateho deviateho roku a myslím si, že budete mať podstatne krajší, lepši a dôstojnejší život, než sme mali my.

Gymkáč: Ďakujeme za rozhovor.

Mgr. Martina Ostatníková (bývalá študentka GAB)

Rande pred zborovňou...

pripravila Nina Bučková,
kvinta

Tentokrát sme oslovili pani profesorku PaedDr. Martinu Kobolkovú, ktorá na našom gymnáziu vyučuje matematiku a informatiku, je triednou učiteľkou triedy tercia. Zároveň vedie krúžok Robotiky a spolu s pani profesor-kou Drobnou vedú krúžok Geocachingu.

Prečo ste sa rozhodli stať učiteľkou?

Nikdy som nerozmýšľala o inom povolani, vždy som chcela byť učiteľkou.

Čím by ste boli, ak by ste neboli učiteľkou?

Kvetinárkou.

Vyučujete matematiku a informatiku, prečo ste sa rozhodli práve pre tieto predmety?

Matematika ma bavila už od základnej školy. Bol to predmet, na ktorý sa nebolo treba učiť, a išiel tak nejako sám od seba. Na gymnáziu ma matematikárka presvedčila, že sa predsa len treba na matiku doma pozrieť, aby to šlo ľahšie a hlavne, aby som stíhala úlohy vyriešiť v stanovenom časovom limite. S niečím bolo treba tú matematiku študovať. Veľkou dilemou bolo, či angličtina alebo informatika. Obaja učitelia, aj učiteľ angličtiny, aj učiteľ informatiky, ma niečím zaujali a inšpirovali. Nakoniec vyhrala informatika, lebo bola, podľa môjho názoru, na renomovanejšej škole ako angličtina. Tak som si povedala, že to bude dobrá cesta.

Ktoré predmety ste ako žiačka obľubovali najviac, a ktoré naopak najmenej?

No najviac určite tú matematiku a angličtinu a najmenej asi dejepis.

Čo by ste odporučili žiakom, ktorým matematika veľmi nejde?

Ako vo všetkom, čo nám veľmi nejde, treba si nájsť aspoň maličkosť, ktorá nás baví a to ostatné nejako vydržíme a vybojujeme.

Spolu s pani Drobnou vediete krúžok Geocaching, ktorý si žiaci veľmi obľúbili. Ako ste sa dostali k tejto aktivite a čo vás motivovalo k zavedeniu tohto krúžku na našom gymnáziu?

Ku geocachingu ma priviedli kamaráti. Od detstva sme s rodičmi chodili na turistiku, a tak som v hre geocaching spojila turistiku, záľubu zdedenú od rodičov, s vyštudovanou informatikou. Po neúspešných začiatkoch, keď sme sa snažili geocaching zvládnuť s autonavigáciou, prišli smartfóny s GPS. Len ten voľný čas chýbal. Vtedy som si povedala: "Išlo by to aj na škole". Len vďaka krúžku sa môžem takto hrať, mám to povinne :-)

Čomu sa najradšej venujete vo voľnom čase?

Čo to je voľný čas? Mám pocit, že ho už ani nemám. Keď však nejaké voľno mám, som veľmi rada niekde vonku s našimi deťmi, s kamarátmi a podnikneme niečo dobrodružné, milé, vtipné. Naposledy to bol skvelý bedmintonový zápas, zmiešaná štvorhra rodičov a detí. Veľmi príjemne strávené popoludnie...

Máte obľúbený film, seriál, knihu či hudobnú skupinu?

Mám množstvo obľúbených filmov, kníh, seriálov a hudobných skupín. Niektoré pramenia ešte v takej mládežníckej naivite, napríklad vždy som mala rada skupinu U2 a speváka Seala, čo s týka muziky. Knihy? Už som prečítala všeličo, ale teraz asi najčastejšie siahnem po knihách Borisa Filana a prečítam si niečo z jeho milo-vtipno-nostalgických zážitkov. A filmy? Pri žehlení pozerám veľmi veľa filmov, naposledy ma naviac zaujala urozprávaná trilógia o stretnutí jednej dvojice s odstupom desaťročí. Volalo sa to *Pred úsvitom*, *Pred súmrakom* a *Pred polnocou*. A potom ešte nedávno v kine skvelý český film *Teorie tigre*.

Čo je vašim najobľúbenejším jedlom?

Ja jem len preto, že jesť treba. Nie že by som nemala k jedlu vzťah. Mám rada takmer všetky jedlá so syrom, napríklad také špenátové gnocchi. A čokoládu, tú kedykoľvek a v akomkoľvek množstve. Čím som staršia, tým horkejšiu. A čo sa týka nápojov, mám veľmi rada čaj.

Čo vás zaručene rozosmeje?

Manžel.

Ktorú vlastnosť si na sebe vážite najviac a na ktorú nie ste hrdá?

Asi si najviac vážim trepezlivosť, aj keď mám pocit, že čím dlhšie učím, tým viac o ňu prichádzam. Keď ju rozdelím medzi vlastné deti, školské deti a všetkých navôkol, tak by sa mi jej ešte trochu zišlo. A čo na seba nemám rada? Veľa vecí, najviac niečo, čo moji rodičia nazývali "ľútostivá povaha". Často ma niečo dojde, no chcela by som byť v reakciách odmeranejšia, zostať nad vecou.

Máte nejaké sny, prania do budúcnosti?

Asi nemám vysnívané niečo veľké, ďaleko pred sebou. Len také každodenné drobnosti. Keď prídem ráno do práce, aby som "to dala" so čťou, nech môžem povedať, že si stojím za tým, čo som urobila. Aby sa nestriedali slabšie a silnejšie dni, aby ma tak neovplyvňovali bežné starosti.

Máte nejaké vysnívanú destináciu, miesto kam by ste sa chceli ísť pozrieť?

Tým, že som v predchádzajúcom zamestnaní prešla veľa európskych krajín, asi mi to cestovanie až tak nechýba. Radšej by som si chcela pozrieť všetky kúty Slovenska, ktoré som ešte so svojou rodinou nestihla navštíviť.

Čo je pre vás v živote najdôležitejšie?

Momentálne to, čo mám doma, deti a manžel.

Chceli by ste na záver niečo dokázať našim študentom?

Aby si každý z nich v štúdiu vybral niečo, čo ho naozaj baví a tomu sa venoval s plným nasadením. Potom občas privrieme očko, keď napríklad tá matematika nepôjde tak ideálne, ako by mala. Jednoducho, aby sa v niečom našli.

Ďakujem za rozhovor.

Hodžov novinový článok 2016

- študenti GAB znovu úspešní!

Študenti Gymnázia Antona Bernoláka boli už štvrtý rok úspešní v celoslovenskej literárnej súťaži s medzinárodnou účasťou, ktorú vyhlasuje Národné osvetové centrum, Ústav politických vied SAV - HODŽOV NOVINOVÝ ČLÁNOK 2016. Témou 9. ročníka súťaže bol novinový článok na tému: „Ako víťazstvá a prehry ovplyvňujú život človeka“. Do súťaže sa zapojili študentky: Nina Bučková, Miriam Maťašáková, Rebeca Vašková z kvinty a Veronika Horváthová z tercie.

Nina, Miriam a Veronika sa umiestnili v bronzovom pásme ocenených žiakov. Blahoželáme! Ponúkame vám ocenené práce.

Nina Bučková, kvinta

Ako víťazstvá a prehry ovplyvňujú život človeka

Stáť vzpriamene na vrchole a končekmi prstov sa dotýkať hviezd s pocitom neobmedzenej moci hľadiac na svet ležiaci pod nohami. Idylka víťazstva. Sen, ktorý

mnohokrát neprekročí brány mysle. Naivita človeka privádza k predstavám úspechu bez postavenia sa zo stoličky. Lenivosť, povaha či strach z pádov sú prekážkou v ceste k úspechu. Ale práve bolesť spôsobená pádom nás dokáže posilniť. Umením je tú bolesť prekonať, nespadnúť do údolia sĺz a beznádeje a znova sa postaviť na rovné nohy. Neskôr sa však cesta k úspechu, vrátane všetkých prekážok, pádov aj malých víťazstiev, stane pre nás osožnejšou ako úspech samotný.

Sama som toho dôkazom. Bývala som plachá a stála som v temnom kúte. Držala som sa v úzadí a môj život sprevádzali obavy a náreky. Túžila som po úspechu, ale samej sebe som klamala a vyhovárala sa. So slzami v očiach som tvrdila, že ma príroda neobdarila žiadnymi zvláštnymi schopnosťami. V mojej mysli stála brána, za ktorou som bola zatvorená. Bola som uzavretá pred okolitým svetom, plachosť a hanblivosť mi bránili prejaviť sa. Chcelo to aspoň trochu pootvoriť dverka, rozdať sa iným a ukázať im niečo zo seba. Už vtedy som dosahovala v škole vynikajúce výsledky, no moje schopnosti dlho neprekročili brány môjho vnútra. Na dosiahnutie úspechu nestačí nadanie, bez vytrvalosti a sebavedomia môžeme víťazstvu povedať navždy zbohom. Sama som sa presvedčila o tom, že podstatou je začať, prekonať strach a nevzdávať sa.

Po pochopení podstaty sa dostavili prvé menšie úspechy. Tieto malé úspechy ma postavili na nohy. Dostala som chuť postaviť sa na štart a trénovať, až kým sa nepostavím na najvyšší stupeň pre víťazov. Okúsila som sladkú chuť víťazstva aj horkosť prehry. S dobrým pocitom víťazstva prišlo zvýšenie sebadôvery a uznanie zo strany druhých. Víťazstvo je záručným všetkej vynaloženej snahy a to je na ňom to najkrajšie. Presvedčila som sa o tom, že aj malá štipka talentu s kopou úsilia a nadšenia môže dosiahnuť skvelé výsledky. Každá miestnosť je predsa biela a opustená pred tým, ako sa stane našou oázou pokoja. A každý svetoznámy román bol najprv prázdny papierom alebo textovým dokumentom. Umením je aj z ničoho urobiť niečo veľké. Pri dostatočnej snahe a entuziazme, absencia nadania nemusí predstavovať prekážku. Nechcem podceňovať silu talentu, ale ak myslí talentovaného vyhráva lenivosť a pohodlný život s vyloženými nohami, aj napriek nadaniu dochádza k stagnácii až úpadku. Inými slovami, ak talent máš, ale nerozvíjaš ho, výsledok je rovnaký, ako by si žiaden nemal. Tu sa do popredia dostáva okrem bojovnosti aj schopnosť „predať sa“. Produkt na regáloch supermarketu môže mať vynikajúcu chuť a disponovať špičkovou kvalitou, ale bez atraktívneho obalu a reklamy výrazný zisk neprinesie. Len silná osobnosť dokáže z úspechu vyťažiť maximum. Silná osobnosť dokáže nahlas povedať svoj názor a vzbudiť záujem ľudí. Každá osobnosť však nadobudla svoju silu počas cesty k úspechu, vrátane mňa.

Víťazstvo je beh na dlhé trate. Každý bežec musí počítať s tým, že maratón nezabehne bez nenútených prestávok alebo prípadných pádov. Úspechom je sa znovu postaviť na nohy. A v tomto momente sa stáva vytrvalosť oveľa dôležitejšou pomôckou ako talent a značkové tenisky. Po výstupe na vrchol nasleduje odovzdanie trofeje a gratulácie. Dostanú nás do eufórie, tá však postupom času vyprchá. Z dlhodobého hľadiska má pre nás väčší prínos cesta ku hviezdam ako samotný

dotyk. Táto cesta má svoj zmysel aj prípade, že jej cieľom nie je víťazstvo. Skúsenosti nadobudnuté počas cesty nám nemôže nik vziať. Môže nás posunúť inteligentne aj psychicky. Nové vedomosti môžeme zužitkovať v nasledujúcej ceste životom, nejde len o rozšírené možnosti pre kariérny rast, ale aj o prístup k našej osobe z pohľadu okolia. Pre každého je poctou, ak je vnímaný ako inteligentný človek s prehľadom o svete alebo uznávaný odborník v určitej oblasti. Zo psychickej stránky môže byť prínos ešte väčší.

Na podnety okolia reagujeme zmenami nálad a spôsobom myslenia. Spôsob myslenia je kľúčom k vnútornej rovnováhe, tá je opakom striedavých pádov do slzavého údolia a prchavých pocitov eufórie. Každá prekonaná prekážka a náročný výstup na vrchol je nezanedbateľným krokom k psychickej pohode. Zasvieti v nás žiarovku. Tá žiarovka nie je ako slnko. Slnku mraky, vietor a zemská rotácia bránia v neustálom rozdávaní tepla a pozitívnej energie. Nikdy nevieme, kedy obzory slnka preruší čierňava. Slnko nedokáže ovládať nik, ale dotyk spínača žiarovky môže priviesť svetlo a zhasnúť ho práve, keď to je potrebné. Dokážeme ju ovládať, rovnako ako vyrovnaný človek dokáže ovládať svoje emócie. Zvládať stres, prijať kritiku a emočne „nevybuchnúť“ nás naučia práve úspechy a pády. Vytrvalosť a úsilie vynaložené počas cesty z nás urobí trepezlivejších ľudí. Ale hlavne zistíme, že akákoľvek snaha, aj keď jej výsledkom nebude diplom na stene ani množstvo čifier na výplatnej páske, sa stane pre nás výhodnou. Prinesie nám úsmev na perách a pokoj v duši.

Miriam Maťašáková, kvinta

Ako víťazstvá a prehry ovplyvňujú život človeka

Víťazstvá a prehry. Víťazstvo. Získanie prevahy pri meraní síl, napríklad v zápase, v súťaži. Prehra. Neúspech v hre, v spore, v láske. Sú tieto pojmy naozaj tak veľmi rozdielne alebo sú v skutočnosti viac podobné než si myslíme? Možno je medzi víťazstvom a prehrou isté prepojenie. Možno je väčšie než všetci ľudia vidia.

Víťazstvo. Niečo, po čom každý túži. Vyvoláva v nás pocity šťastia, radosti, hrdosti, možno aj moci. Je vo veciach v každodennom živote, nachádza sa aj v tvrdo vybojovaných veciach. Víťazstvo nikdy nepríde samo, vždy za tým stoja mesiace, roky tvrdej práce, odriekavania a prekonávania svojho vlastného pohodlia. Pretože, niekedy bojujeme do posledného dychu a niekedy už ani on nestačí, no my stále bojujeme. Nezáleží, v čom alebo pre koho, dôležitá je snaha.

Prehra. Každý sa jej radšej otočí chrbtom. Ťažko sa znáša, lebo vzbudzuje v nás smútok, neúspech, hnev, zlosť, zlyhanie. Spadli sme. No v skutočnosti, nezáleží na našom páde, dôležitá je snaha postaviť sa.

Prečo sa však nepozerať rovnocennými očami na víťazstvá aj prehry? Pri oboch sa bojuje rovnako ťažko. Pre každého je však jednoduchšie vyhrať ako prehrať a ísť na celú trasu od začiatku. Je to strach, že zase spravíme tú istú chybu? Nikdy

nespravíme tú istú chybu dvakrát. Druhýkrát to už nie je chyba, je to voľba. Teda, čo keď je táto naša cesta tým nesprávnym smerom?

Dostal si tento život, pretože si dosť silný na to, aby si ho žil. Súhlasím. Každá práca, rozhodnutie, myšlienka či smer, ktorými naše kroky vedú, je vec, ktorá vždy skončí víťazstvom alebo prehrou. Dostaví sa víťazstvo a my hneď celú našu cestu odložíme nabok. Ďalšia úspešná úloha vymazaná zo zoznamu. No dalo by sa to zvládnuť, keby namiesto víťazstva prišla prehra? Z uhla prehry to nevzerá veľmi ružovo a ani polovica ľudí sa nevie po stretnutí s ňou postaviť naspäť na vlastné nohy. Asi je to naozaj ťažké. Čo keď je však ľudstvo len lenivé, aby si prešlo hrboľatejšou cestou?

V minulosti zvládali predsa ľudia prechádzať celé kopce. Prečo to teraz nefunguje? Ako dlho museli černosi bojovať za svoje práva, dokým sa stali rovnoprávnymi bielej rase? Ako dlho museli ženy bojovať za to, aby mali rovnaké práva ako muži? Ako dlho bojovali hrdí Slováci za svoju rodnú zem, dokým ju nakoniec nevyslobodili? Ako sa dokázal stať Albert Einstein jedným z najúspešnejších vedcov na svete, keď v škole prepadával z matematiky? Ako dokáže byť Stephen Hawking jedným z popredných svetových fyzikov, keď je vážne postihnutý?

Neuveriteľné množstvo závažných situácií a vecí sa stali na tomto svete a my i napriek tomu nedokážeme zničiť prehru. Naše neustále premýšľanie o tom, že len naše problémy sú tie najhoršie, nás dovádza k tomu, že postupne uveríme našim vlastným klamstvám. "Načo s tým začnem, aj tak to nezvládnem," alebo, "prečo s tým pokračovať, však tam kde som, mi stačí." Je to lenivosť alebo len strach? Pravdou je, že ak nemáme strach, fakticky nie sme ľudia. Strach je však len prekážka na našej ceste. Nielen strach, ale aj bolesť, smútok, únava, nepokoj a zmätok. No my sme statočnejší, než si myslíme, silnejší než vidíme a múdrejší než vieme. Nezáleží na tom, že neovplyvníme svet a ani to, že nepomôžeme vyhrať vojnu, záleží na tom, že ak sa snažíme vstať po každom páde, pomaly sa stávame víťazmi. Prehry môžu boľieť, ale je len na nás, či pred tým utečieme alebo sa z toho ponaučíme. Celá cesta za víťazstvom cez prehry je ako šachovnica a my sme králi. A kráľ je tá najdôležitejšia časť na šachovnici. Prečo? Pretože robí hlavné rozhodnutia a kroky. Niekedy ho to stojí prehru, inokedy víťazstvo.

Ľudskosť. Obmedzuje nás. Kvôli nej, sa musíme pozastaviť nad každou maličkosťou. Lebo sme len ľudia. Pomoc ľuďom, dobré rady, zbytočné hádky, slepota na miestach, kde by sme mali vidieť jasno, zlosť voči ostatným. Inak povedané, dobrota, srdečnosť, ego, naivita, únavnosť. Toľko pocitov, kvôli ktorým sa musíme vždy zastaviť. Vždy. Ľudskosť je tou najväčšou výzvou pri týchto cestách. Najviac podkopáva nohy a robí ľudí slabých.

Nie sme dosť silní? Sme. Lebo poznáme naše slabosti a nedostatky. Nie sme naivní? Sme. Pretože nie vždy vieme rozoznať ilúziu od skutočnosti. Nevieme milovať? Vieme. Lebo sme pocítili aj nenávisť. V každom dobre sa nachádza zlo. Treba sa len usmiať, aj cez bolesť a stále si pripomínať, že keď sa všetky prehry spoja, vznikne jedno veľké víťazstvo.

Ako víťazstvá a prehry ovplyvňujú život človeka

Záleží skutočne na víťazstvách a prehrách? Áno, záleží. Veď každá jedna výhra či prehra formuje našu osobnosť, to, kým sme, ako vyzeráme, no i to, ako sa cítime. S každým pádom sa stávame silnejšími, múdrejšími a obozretnejšími. Každá výhra prináša radosť, slávu a pochvalu.

Prehry na nás číhajú na každom rohu. Nie je to len neúspech v súťaži, na písomke z matematiky. Môžeme prehrať hádku, vojnu či v najhoršom prípadne aj boj o vlastný život. Prehrávame každý deň. Neprehrávame len v boji s ostatnými, ale i s nami samými. Napríklad sme sa rozhodli začať športovať, no už na druhý deň si uvedomíme, že sedíme pri televízii a napchávame sa sladkosťami. Prehrali sme boj so svojou vôľou.

Kto by nás už len pochválil za prehru? Nikto. Pochválili by ste sa sami? No mali by ste sa, pretože hoci nám nepriniesla ani minútu slávy, obdarovala nás zrnkom pravdy – ponaučením. Zdá sa, že je to najbolestivejšie ponaučenie, aké môže existovať. Bolí a bolieť dlho neprestáva. Áno, pociť potupy sa ťažko znáša. Pred sebou i pred celým svetom. Veď sme si už boli istí víťazstvom, a zrazu sa nás dotkla chladná a nemilosrdná ruka, prehra. No i tak nesmieme zúfať. Pravda, ktorá nás zrazila na kolená, nás chce naučiť toho veľa...

Výhra!!! Nie eurová či dolárová, ale výhra nášho ducha. Koho nehreje pri srdci, keď má na krku medailu za prvé miesto, či v ruke písomku s jednotkou? Kto nezaspáva s dobrým pocitom, keď mu mama povie, že je nášho hrdá?

Sú však v našom živote aj malé, takmer nepovšimnuté víťazstvá. Skrývajú sa v každodenných maličkostiach. Keď ich objavíme, hneď je nám lepšie. Napríklad nepatrný úsmev je odpoveďou, ako optimizmus vyhráva nad pesimizmom.

Vnímanie výhry a prehry tvorí veľkú časť našej osobnosti. Nieкто prehru vníma drasticky a po maličkom neúspechu sa vzdáva, iný sa zasa po malej výhre vyhlasuje za majstra sveta. Nieкто baží po víťazstve, iný je zmierený s prehrou. Nieкто sa pri prehre hnevá, iný plače. Nieкто sa víťazstvom chvastá, iný sa tíško raduje.

Či už je to tak alebo onak, veľmi nezáleží na tom, či sme vyhrali alebo prehrali. Záleží na tom, či sme so sebou a svojím výkonom spokojní. Ak áno, tak potom sme vyhrali. Náš názor vyhral nad názorom poroty či rozhodcov. Ak sme prehrali, hľadáme pravdu o sebe ukrytú v bolesti.

Príde čas, keď nás prehra naučí vstávať a nikdy sa nevzdávať, keď nás výhra naučí vychutnávať si krásne, no krátke chvíle života. Hlupákmi by sme však zostali vtedy, keby sme si neuvedomili, že život nie je možné vyhrať, ani prehrať. Život musíme len žiť.

GAB má talent!

Ako sme už na webovej stránke prednedávnom avizovali, naša maturantka Nikola Detáriová sa venuje netradičnému športu - dogdancingu, teda tancu so psom. Spolu s jej borderskou kóliou Blissou majú na konte niekoľko vyhratých súťaží na Slovensku i v zahraničí. Pre rok 2016 sa stali vicemajsterkami Slovenska v tomto športe. Doposiaľ ich najväčším úspechom je dvojnásobná účasť na Majstrovstvách Európy, ktorých súčasťou boli v októbri 2014 a v septembri 2016.

Ich najnovšou pýchou je tohoročná účasť v televíznej súťaži Česko Slovensko má talent, v ktorej postúpili z divadla do "Veľkého tresku". Z neho porotcovia následne vyberú semifinalistov. Stali sa aj súčasťou jednej z epizód programu Chartshow, ktorá bola na TV Markíza odvysielaná v októbri.

6. novembra 2016 sa zúčastnili Majstrovstiev Slovenska, na ktorých sa im podarilo obsadiť prvé miesto. Nika a Blisska sa stali majsterkami Slovenska v tomto športe. Blahoželáme! Niku vypovedali naše redaktorky.

1. Predstav nám, prosím, svojho psika.

Mojím najlepším spoločníkom a priateľom je moja fenka Blissa, plemenom borderská kólia. V decembri to bude už piaty rok, čo mi robí život krajším. Je veľmi temperamentná – rozumej - celý deň naháňa vrabce, ktoré lietajú na oblohe, pracovitá – rozumej - na záhrade sa nahrabe dosť. No, teraz už vážne, Blissa je stvorenie plné života, večne vysmiate, jednoducho šťastné. Viac spriaznenú dušu si ani neviem predstaviť.

2. Ako si sa dostala k dogdancigu?

Písal sa rok 2010, keď som v televízii zahliadla psika, ktorý tancuje. Neskutočne ma to dostalo, a tak som sa o to začala viac zaujímať. Vo februári roku 2011 nám už po dvore behalo malé dvojmesačné kľbko, s ktorým som vedela, že nám je predurčená cesta plná tanečných dobrodružstiev. Medzi mnou a Blissou to bola tá stará známa láska na prvý pohľad. Začali sme skúšať jednoduché prvky ako sadni, ľahni, daj pac. Keď mala Blisska pol roka, už sme si úplne rozumeli, zvykli sme si na seba, dôverovali sme si. Prešli sme teda na tréningovanie zložitejších vecí a pár mesiacov na to sme vyhrali našu prvú súťaž. A tak sa to všetko začalo.

3. Koľko hodín denne sa venuješ svojmu psíkovi?

Stretla som sa s nespočetným množstvom ľudí, ktorí po tom, čo nás vidia vystupovať, jednoducho mávnu rukou a povedia: „Veď toto sú tí šikovní psíkovia“, mysliac si teda, že so psíkmi nič robiť netreba, že to vedia samy. Je to ale omyl, vyžaduje si to viac času ako veľa. Dogdancing je ale natoľko krásny šport, že môj čas mu venujem veľmi ochotne a veľmi rada. My konkrétne trénujeme úplne každý deň, za každého počasia. Dĺžka nášho tréningu sa pohybuje väčšinou okolo pol hodiny, ak sa práve nepripravujeme na nejakú dôležitú súťaž či vystúpenie. Vtedy je tento proces dlhší.

4. Dá sa dogdancing trénovať s rôznymi plemenami psov?

Na dogdancingu je krásne práve to, že je určený úplne pre všetkých, či už hovoríme o ľuďoch alebo psíkoch. Na súťažiach sú dokonca kategórie,

ktoré sú prispôsobené zdravotne postihnutým ľuďom či psíkom seniorom. Jednotlivé cviky sa môže naučiť každé plemeno, niektorým plemenám to však trvá dlhšie, nakoľko nemajú v sebe danosť rýchlo sa učiť, nie sú až tak vnímavé alebo ich to jednoducho nebaví. Motivácia sa ale nájde vždy. Prekvapením pre vás môže byť, že poznám čivavu, ktorá je vicemajsterkou Českej republiky. A na Slovensku máme aj tancujúceho stafforda.

5. Čo je podľa teba na dogdencingu najťažšie?

V dogdancingu, rovnako ako v každom športe, však nejde všetko len tak ľahko. Ja osobne za najťažšie považujem práve to, že v momente, keď stojíte na pódiu, zodpovedáte za dve bytosti. Za psíka a za vás. Psík je živé stvorenie a nikdy sa nedá na 100% predpokladať, ako sa situácia vyvinie. Blisska si, napríklad, v každom vystúpení pridá nejaký prvok, ktorý si vymyslí, že by sa jej tam hodil, alebo sa jej jednoducho niektorý prvok, naopak, robíť nechce, a tak sa tvári, že ten povel počuje úplne prvýkrát. A vy to jednoducho musíte zahrať, že to tak všetko malo byť.

6. Ako dlho ti trvá naučiť psíka jeden cvik a za akú dlhú dobu sa naučíte celú choreografiu?

Často dostávam otázku, ako dlho trvá naučiť psíka jeden cvik. Je to veľmi individuálne, záleží to od mnohých faktorov. Konkrétne borderky sú schopné naučiť sa jednoduchý cvik v priebehu jedného dňa. Ak však ide o náročnejší cvik, trvá to aj u nich dlhšiu dobu. Výskok na chrbát či krívanie sme sa učili asi 3 týždne. Doposiaľ vie Blisska 71 povelov, z ktorých následne stavíme naše choreografie. Pri skladaní choreografie začínam vždy tým, že si vymyslím dej, príbeh alebo druh tanca, aký ideme tvoriť. Následne nájdem vhodnú hudbu a pomaly začíname so skúškami. Do hudby si vložíme cviky idúce za sebou, kým sa však choreografia dostane do finálnej verzie, cviky 100krát povymieňam. Na konci hľadám vhodný kostým hodiaci sa k nášmu vystúpeniu. Celý tento priebeh trvá približne mesiac. Ak sa chystáme, napríklad, na Majstrovstvá, pripravujeme sa aj pol roka.

7. Prečo si sa rozhodla ísť do Česko Slovensko má talent a prekvapila ťa reakcia porotcu Jara Slávika?

Nad prihlásením sa do ČSMT som uvažovala už dva roky predtým, ako som tak reálne urobila. Doposiaľ som sa však na to necítila. Tento rok som prišla na to, že už nie je na čo čakať. Povedala, som si, že Blisska si zaslúži, aby ju ľudia poznali, aby videli, akú prácu odvedla. Poslala som teda prihlasovací formulár a už sa nedalo cúvnuť, za čo som rada. Reakcia porotcov, najmä Jara Slávika, ma nesmierne potešila, ba až dojala k slzám. Cítila som obrovské zadosťučinenie a ocenenie našej práce. Bol to neskutočný pocit, nikdy naň nezapudnem a nikdy účasť v ČSMT ľutovať nebudem.

8. Stretla si sa s Adelou Banášovou. Ako na teba pôsobila?

Adela Banášová. Už pri pomyslení na to meno na mňa príde obrovská nostalgia. Úžasná osoba, s ktorou by chcel byť podľa mňa každý, kto by sa s ňou dal do reči, v okamihu kamarát. Človek by si myslel, že nakoľko je mediálne známa, že je tak

trošku „horenos“. Nie je tomu však tak. Myslím si, že definícia slova celebrita je práve ona. Skromná, milá, vtipná, inteligentná. Adela je len jedna.

9. Pôsobíš, akoby si pred kamerami nemala trému. Naozaj je to tak?

Stretla som sa už s mnohými otázkami typu: „Ako je možné, že vôbec nemáš trému?“ Moja odpoveď vždy znie, že som šťastná, že to, čo vo vnútri prežívam, aspoň nie je vidno. Trému samozrejme mám, ale tú má podľa mňa každý z nás. Skúsenosťami a častým vystupovaním sa, samozrejme, stres redukuje, ale stále je a vždy bude. Som totiž perfekcionista a vždy by som všetko chcela viesť ovplyvniť natoľko, aby to vyšlo dokonale, čo ale nie je možné. Zdravá tréma je ale dobrá, drží ma vždy vo väčšom sústredení na svoj výkon.

10. Videli sme ťa spievať na školských akciách. Venuješ sa spevu aktívnejšie?

Máš svoje spevácke idoly?

Spev spolu s dogdancingom sú moje najväčšie životné priority. Spev je môj život, môj najväčší útek z reality. Každý deň ďakujem Pánu Bohu za to, že mi dal toto poslanie. Spievala som si hádam ešte skôr, ako som vedela rozprávať. Viem, že ma spev bude sprevádzať celý život. Poviem len málinko, nechcem nič zakríknúť, ale pomaličkými krokmi začínam budovať svoju vlastnú tvorbu. No a samozrejme, mám aj spevácke idoly, ktoré sú pre mňa motiváciou. Najväčšou je Beyoncé, jej pohyb, výzor a taktiež hlas, neprekonateľný a nenapodobiteľný. A práve originalita je na spevákovi to najdôležitejšie.

11. Tento školský rok maturuješ. Kam budú smerovať tvoje kroky?

Čo plánuješ?

Aj vďaka Blisse, aj vďaka spevu sa mi už podarilo zistiť, že pódium, kamery, rozhovory, veľa nových ľudí, to je prosto prostredie mojich snov. Preto som sa rozhodla, že moje ďalšie kroky budú smerovať na masmediálnu vysokú školu. Popri škole sa plánujem naplno venovať Blisse a rozvíjať svoju spevácku budúcnosť. Pretože to je to, čo ma robí šťastnou a čo ma naplňa.

Ďakujeme za rozhovor.

napísali **Dominika Polgárová & Lenka Šemrincová & Terka Pienčáková**, sekunda

(Ne)Kultúra

Koľko rečí vieš, tol'kokrát si človekom...

napísala Klára Martonková, kvarta

Z iniciatívy Rady Európy sa Európsky deň jazykov oslavuje každoročne 26. septembra už od roku 2001. Každoročne si ho pripomína 800 miliónov obyvateľov v 47 krajinách Európy.

A tento rok sa Deň jazykov oslavoval aj na našej škole. Hlavnou súčasťou boli dve veľké nástenky, ktoré vytvorili pani profesorka Knutová a pani profesorka Nemečková, ale, samozrejme, aj samotní učitelia a žiaci. Ja osobne som mala tú česť a možnosť stáť pri jednej z týchto násteniek a vysvetľovať, čo na nej označiť, prípadne pri označovaní aj pomôcť. Mohli ste napísať, ktorými jazykmi viete hovoriť alebo prečo sa tieto jazyky učíte.

Mne sa veľmi páčilo, ako sa niektorí učitelia, ale aj žiaci „vymúdili“. Do školy prišli mnohí v nápaditých outfitoch. Každý symbolizoval nejakú krajinu a jazyk, ktorým hovoria jej obyvatelia. Niektorí žiaci boli oblečení vo farbách štátnych vlajok, iní mali na niektorej časti odevu heslá a slogany o jazykoch. Napríklad pani profesorka Nemečková prišla vo veľmi peknom nemeckom národnom kroji „dirndl“ alebo pani profesorka Durayová sa obliekla do farieb nemeckej vlajky. Trochu vtipu vniesli do tohto dňa aj dvaja žiaci, ktorí sa obliekli do tradičných moslimských rúch. Pevne verím, že aj vám sa tento deň rovnako ako mne veľmi páčil.

Jablčná jeseň v Senci

napísala **Gemini**, septima

Slnkom zaliate námestie pred kultúrnym domom v sobotu ráno lákalo každého jedného obyvateľa Senca vôňou škorice, karamelu, čerstvej kávy a, hlavne, šťavnatých jablkových koláčov. Už tradičné jablkové hodovanie sa tento rok konalo v 8. októbri.

Táto z roka na rok populárnejšia slávnosť sa uskutočnila až v desiatich slovenských mestách. Pričom Senec bol jedným z nich a od 10-tej rána naše hlavné námestie zaplnila zmes vôní, hlasov a dobrej nálady. Tohtoročná ponuka bola veľmi bohatá a určite by sa nechal zlákať aj ten najnáročnejší milovník jedla. Pité posypané práškovým cukrom, muffiny ozdobené jablkovým krémom, ruský koláč s karamelizovanými jablkami či rôzne iné domáce torty a perníky tvorili len zlomok tohtoročnej ponuky. Povedala by som, že bolo priam ťažké vybrať si z množstva stánkov, v ktorých ponúkali od 4 až po 20 druhov jablčných dobrôt. Ak ste chceli skúsiť niečo originálnejšie, mohli ste sa rozhodnúť pre teplé chrumkavé toasty obaľované v cukre a plnené jablkovým pyré. Tento rok ponuku dopĺňalo aj zopár novinek v podobe horúceho jablčného punču a milovníci kávy si mohli zakúpiť svoj obľúbený nápoj v pojazdnom stánku, ktorý sa stal súčasťou Senca od tohto leta. Ak ste zástancami zdravšej stravy alebo vašej lásky k jedlu bráni zdravotný hendikep, určite sa nemusíte strachovať, že by ste z tohto podujatia odišli s prázdny žalúdkom. Väčšina stánkov ponúkala aj diabetické dobroty, bezlepkové a vegánske koláčiky, torty zo špaldovej múky s kokosovým cukrom či chia puding. Účastníci jablkových hodov sa snažia každoročne svoju ponuku spestriť, a preto okrem starej dobrej klasiky skúšajú aj rôzne nové recepty. No niektoré pekárky sa snažia pridať nový lesk starým tradičným receptom ich babičiek, a tak zachovať rodinnú tradíciu obnovenú o štipku moderného. Na jablkovom hodovaní ste tento rok mohli nájsť okrem stálych účastníkov, ktorí pravidelne v tento deň pre nás pečú rôzne dobroty, aj nováčikov, ktorí chceli odprezentovať svoje rodinné recepty. Našli ste tu dokonca aj živnostníkov, ktorých hlavným cieľom neboli jablkové koláčiky, ale predstavenie sušených ovocných koží Senčanom. A okrem nich prezentovali svoje pekárske výtvary aj rôzne politické strany, ale aj senecké školy a škôlky. Väčšina účastníkov používa lokálne

jablká, pričom nepreferujú jeden konkrétny druh.

Toto celé „mlsanie“ doplnil aj výborný program, ktorý už tradične moderoval Richard Vrablec. Rôzne folklórne súbory a tanečné vystúpenia len umocnili pôžitok z tejto udalosti. Kombinácia hudby a vôní určite každému vyčarila úsmev na tvári. Detičky sa mohli zabávať v tvorivých dielnach, kde si dokonca aj dospelí mohli vyskúšať prácu s drôtom. Ponuka i program boli teda veľmi pestré a každého oslovili niečím iným. Senčania odchádzali veselí a sýti s kopou spomienok a zážitkov. Preto verím, že hlavný cieľ jablkového hodovania odprezentovať bohatosť brati-

slavského regiónu na jablká bol dokonale splnený. A možno dokonca aj prevýšil očakávania. Tak sa zdá, že nám nezostáva nič iné než čakať a tešiť sa na ďalší október, aby sme sa tu opäť mohli stretnúť a s jesenným vetrom vo vlasoch si vychutnať všetky podoby jablák.

„Šikmé oči a bryndzové halušky“ alebo moje dojmy z Prahy

nápisala Nina Bučková, kvinta

Prvý dojem

Po dlhých štyroch hodinách vo vlaku som sa konečne postavila na pevnú zem - nástupište pražskej hlavnej stanice. Práve stanica utvorí prvý dojem o konečnej destinácii. Tá pražská bola moderná a relatívne čistá (na to, že sme na stanici, cez ktorú denne prejde niekoľko tisíc ľudí). Potom ma však chytila úzkosť. Myšlienky ma zaviedli späť do nášho hlavného mesta... To, že bratislavská hlavná vlaková stanica nie je veľká sláva (autobusová na tom nie o nič lepšie) vieme všetci, ale čo si o tom môžu myslieť cudzinci? – Asi sme zostali v komunizme...

„České“ halušky

„Bramborové halušky s bryndzou a slaninou“ figurovalo na jedálnom lístku nejednej pražskej reštaurácie pod kolónkou „tradičné české jedlá“. Slovák sa cíti urazený. Česi, naši bratia, nám ukradli národnú špecialitu! Ale teraz si spomeňme, v koľkých reštauráciách na Slovensku je za miestnu špecialitu považovaná sviečková... a okrem toho, pre koho asi tie halušky ponúkajú? No pre Slovákov, samozrejme.

Šikmé oči

1,3 miliardy obyvateľov Číny sa vo svete nestratí. Ani na Slovensku nie sú výnimkou. A ak k nim pripočítame ešte Japoncov a Kórejcov, číslo sa zvýši na pol druhu miliardy. Z takejto populácie aj malé percento ľudí, ktoré vycestuje alebo emigruje do Európy, predstavuje veľkú masu ľudí. O tom sa môžeme na vlastné oči presvedčiť v európskych metropolách. Až to niekedy môže vyzeráť, že ich tam je viac ako domáci. V centre a na „prepchatom“ Staromestskom námestí – každý druhý Aziat. A čo v našom hoteli? Každé ráno sme si povedali – aha, dnes už odchádza tá skupinka Číňanov. Každý deň prišlo a odišlo tipujem tak okolo 50 osôb žltej pleti, a to len z nášho hotela. Bez povšimnutia nemôžu zostať salóny s thajskými masážami a extravagantnými výkladmi a pútačmi, tie sa vyskytli na každom kroku. Vrcholom boli zákazníčky masážneho salónu s nohami priamo v akváriu, vychutnávajúce si masáže nôh akýmisi malými rybičkami hneď za sklom výkladu.

Vyšehrad - Kde je hrad?

Pod názvom Vyšehrad si bežný človek predstaví hrad. Možno rozprávkový hrad, ktorý kedysi obývala princezná s honosným nábytkom a drahým porcelánom. Alebo niečo ako kaštieľ, prípadne len ruiny prastarého hradu. Aká je skutočnosť? Parky, cintorín, škôla hneď vedľa cintorínu ohradené kamennými múrmi. Aspoň nepýtajú vstupné.

Zmrzlina po česky

Kto už len dnes je zmrzlinu v kornúťiku? Prichádza nový trend – zmrzlina v trdelníku! Táto kalorická a predražená kulinárska zaujímavosť sa stáva novým symbolom Prahy. Talianska zmrzlina podávaná v tradičnom českom trdelníku tvarom prispôbenom klasickým kornúťikom. Mimochodom, trdelník tu predávali na každom kroku (stánkov ponúkajúcich trdelník tu bolo možno aj toľko, ako klenotníctiev predávajúcich šperky s českým granátom – t. j. fakt veľmi veľa) či už so zmrzlinou alebo bez. Žeby sme sa dostávali k tradičným česko-slovenským gastronomickým vojnám? Čo myslíte, trdelník má pôvod v Česku alebo u nás na Slovensku?

Každopádne, aj napriek všetkému svoj pobyt v Prahe hodnotím pozitívne. Aj napriek spoplatneným verejným toaletám, o ničom káve a pomalejšie obsluhu v pražských Starbucksoch a strašidelným eskalátorom v metre. Miestom, ktoré som si už prvom momente zamilovala bolo Václavské námestie – najväčšia predajňa Baťa na svete a luxusné butiky, ale hlavne tá atmosféra. Praha disponuje typickým šarmom stredoeurópskej metropoly. Je mestom, ktorého jedinečnú atmosféru jednoducho musíte zažiť.

Starbucks v Bratislave

Kávový fenomén bez úrovne

napísala **Gemini**, septima

Starbucks je najväčším obchodným reťazcom kaviarní po celom svete, ktorý je známy hlavne medzi tínedžermi a milovníkmi kávy. Táto franšíza pochádza z mesta Seattle v Amerike. A dňa 31.5.2016 zavítala po 45 rokoch konečne aj k nám na Slovensko a nedočkavcom otvorila svoje brány v Bratislavskom Auparku. Na tento deň D všetci tak netrpezlivo čakali, a preto už od skorých ranných hodín bola celá tínedžerská komunita v pozore. Davová psychóza mohla „započať“. A tak sa celý deň banda pubertiakov s mobilmi v rukách (pre zachytenie perfektného záberu na svoj instagramový profil) tlačila s pár zvedavcami a milovníkmi kávy. Aby si mohli kúpiť vysnívaný nápoj v bielom papierovom poháriku s presláveným zeleným logom. Pridávanie perfektných fotiek sa mohlo začať.

Celý tento proces sa zopakoval pri otvorení druhej slovenskej pobočky dňa 29.7.2016 v Eurovee. Čím viac mien na pohároch pokope, tým viac likeov. Čím drahší nápoj, tým väčšia prestíž. A núdza o vysokú cenu v slovenských pobočkách určite nehrozí. Naokoľko je slovenský Starbucks tým najdrahším v okolí Bratislavy. V porovnaní napríklad s Budapešťou alebo Prahou sa cenové rozdiely pohybujú od 20 centov až po 1 euro. Slovenský Starbucks ponúka nápoje v cenovom rozpätí od 2 až po 7 eur. Ale zodpovedajú vysoké ceny slovenských pobočiek kvalite výrobkov, ktoré ponúkajú? Kávičkári, ktorí neskúsili Starbucks v zahraničí, predtým než klopali na brány Slovenska, boli skeptickí voči kvalite kávy tejto svetoznámej značky. A verím, že po ochutnaní kávy na Slovensku sa pousmiali a potvrdili si svoje pesimistické očakávania. Ja som patrila do druhej skupiny. Do skupiny nadšencov, ktorí poznajú Starbucks zo zahraničia a nikdy nezostali sklamaní po opustení jednej z európskych predajní. Naokoľko Starbucks ponúka množstvo alternatívnych mliek ako sójové, mandľové alebo kokosové pre alergikov či len vyznávačov zdravšieho životného štýlu. Tak isto majú

na výber z viacerých druhov kávy (anglicky roasts) a pravidelne túto ponuku obmieňajú. Okrem toho máte možnosť vybrať si z viacerých druhov veľkostí a množstva dávok kávy tzv. shotov. Takže ak sa s pondelkom kamarátite asi tak ako ja. Pochopíte, že cappuccino s tromi shotmi kávy namiesto jedného a sójovým mliekom pre mňa znelo ako možnosť spštenia si tohto náročného dňa. Tiež som sa nevedela dočkať širokej ponuky bezlepkových zákuskov a cookies. Ale ružové okuliare mi doslova spadli z očí hneď, ako som vstúpila do kaviarne v Auparku začiatkom júla. Najprv som zostala šokovaná „obrovským“ počtom zákuskov a snackov, ktorý sa rovnal prázdnej vitríne a jednému muffinu. Toto sa mi v Prahe alebo Budapešti ešte nikdy nestalo. A v týchto zahraničných metropolách sa v Starbuckske premieľajú za deň viac ako tisíc ľudí. Okrem toho polovica ponuky vypísanej na tabuli nebola dostupná z neznámych dôvodov. Takže moje odviazanie v podobe S'mores Frappuccina sa nekonalo. Dočkala som sa iba sójového mlieka, lebo kokosové sa minulo. A pri otázke na ponuku roasts sa na mňa baristka pozrela, ako keby som k nej prehovorila aramejsky. Takže sa ani nebudete diviť, keď sa priznám, že som si dala len jeden shot kávy namiesto dvoch ako zvyčajne. Lebo som sa bála, že mojej požiadavke by nikto neporozumel. A bonus bol, že bezlepkové zákusky neponúkajú a ani ponúkať nebudú. Keď som si neskôr pozrela blok, zostala som vydesená, ako ľahko a rýchlo by som tu dokázala minúť svoju študentskú výplatu len za obyčajnú kávu a koláč. A samotný nápoj? Už som pila veľa káv v rôznych Starbucksoch v Európe, ale ešte nikdy sa mi nestalo, že by som kávu nedopila a odišla sklamaná. Až doteraz. Keď som sa otriasla z tejto nepríjemnej skúsenosti rozhodla som sa dať ešte jeden pokus Starbucksu v Eurovee. Povedala som si, že možno keď sa trochu zaučia a usadia v našom hlavnom meste. Tak sa zlepšia a ukážu Bratislavčanom, v čom naozaj meno Starbucksu spočíva. A tak som 17. septembra napochodovala do spomínaného nákupného centra s nedostatkom kofeínu a cukru. Rozhodla som sa skúsiť niečo menej kávové a viac prepracované v oblasti chutí, keďže ma obyčajná káva naposledy sklama-

mala. Mojou voľbou bolo teda Pumpkin Spice Latte, mimochodom "len" za 5eur. Informovala som sa opäť na bezlepkové zákusky, no neúspešne, ale tentokrát vitrína nebola a s p o ň p r á z d n a a kokosové mlieko bolo opäť v chladničke tejto franšízy. Ale rôznorodých druhov roasts som sa nedočkala a, bohužiaľ, sa asi ani nedočkám. Zobrala som si ešte škoricovú rolku a usadila sa do rohu koženej sedačky. Po pokuse o prvé sústo som zistila, že keby bola moja rolka viac obschnutá, nedala by sa prekrojiť, alebo by mi sama odpochoďovala z taniera. Sa-

motné Latte nebolo až také zlé, ale nemám ho s čím porovnať. Keďže tekvicové Latte som pila prvýkrát až na Slovensku. Môj celkový dojem tak nenapravil predošlé sklamanie. Za seba môžem povedať, že sa do slovenskej pobočky tak skoro určite nevrátim. A budem si musieť počkať na návrat do Prahy, aby som si dopriala cenovo dostupnú kávu podľa svojich predstáv. Ale aj napriek nedostatku kvality trend Starbucksu je taký veľký, že slovenské kaviarne zostávajú naďalej preplnené. A instagram praská vo švíkoch z príspevkov bielych pohárov popísaných čiernou fixkou. Som zvedavá, či sa na Slovensku táto franšíza s takými vysokými cenami udrží, keď pominie prvotný ošiaľ. Možno je ale dnešná instagramová subkultúra a značka Starbucks silnejšia než túžba po kvalite a chuti. Kto vie. No my ostatní milovníci kávy, ktorí vyhľadávame kvalitu, zostávame odkázaní na naše doposiaľ obľúbené bratislavské kaviarne.

Fusion

napísal **Martin Papai**, sexta

Lietalo ti niekedy hlavou, že by si sa naučil hrať na hudobnom nástroji?

Alebo prípadne si sa učil spievať?

Prišli ti však hudobné školy príliš náročné?

Tak ti rád pomôžem a predstavím ti Fusion Rača.

Sme spevácky zbor v Rači, ktorý spieva hudbu, ktorá je prítiažlivá pre mladého človeka. Spievame piesne od rôznych kapiel od Imagine Dragons cez Twenty One Pilots a Coldplay až po acapellu Pentatonix. Príde ti to stále málo? Tak to by som mal zmieniť, že každoročne organizujeme aj letný Fusion Camp, kde môžeš nadobudnúť nové priateľstvá alebo utužiť tie staré. Taktiež sa svojimi výkonmi pochválime na koncertoch. Aj napriek tomu, že pre nás sú údery bubnov ako tlkot srdca, ostré akordy gitary ako prúdica krv alebo krásne melódie klavíru ako myšlienky v našich hlavách, sme ľudia a predovšetkým úžasná partia. Partia, v ktorej sme ako členovia rodiny a snažíme si navzájom pomáhať s rôznymi problémami. A teraz mám pre teba tu najlepšiu správu. Aj ty môžeš byť súčasťou niečoho, čo zmenilo životy desiatok ľudí. Ako? Stačí prísť ktorúkoľvek stredu na adresu pri Šajbách 1 v Rači a vyskúšať si to na vlastnej koži. V prípade otázok stačí prísť do sexty a spýtať sa ma.

Príbeh anglickej siroty

napísala **Dominika Bognárová**, 4. A

Čo by potešilo všetky umelecky založené duše nášho gymnázia viac, než lístky do divadla? A ešte k tomu lístky na predstavenie konajúce sa počas vyučovania? A predstavenie v anglickom jazyku? Dokonalá kombinácia.

Divadelnej hry s názvom Oliver Twist sa zúčastnili žiaci najstarších ročníkov, keďže, ako je nám všetkým známe, oplývajú vysokou úrovňou znalosti anglického jazyka. Väčšinou.

Spracovanie kultového románu Charlesa Dickensa zanechalo v návštevníkoch divadla bratislavského Istropolisu hlboký dojem.

Príbeh Olivera Twista je príbehom chlapca, ktorý sa už na úsvite života stal sirotou vyrastajúcou za úbohých podmienok v pracovnom dome. Svoj osud sa rozhodol zmeniť až vo chvíli, keď sa dozvedá, že nie je iba obyčajným chlapcom bez jednej pence, jeho matka bola totiž dcérou váženého bohatého londýnskeho občana. Oliver sa teda rozhodol utiecť z miesta, kde celý život drel a živoril a vydáva sa na dobrodružnú cestu do hlavného mesta, počas ktorej stretáva množstvo ľudí ochotných pomôcť mu v ťažkej chvíli. No to, kto je skutočným priateľom, Oliver zisťuje až v priebehu deja.

Toľko v skratke k dejovému pásmu, nerada by som vás, ktorých tento príbeh zaujal, pripravila o zážitok z čítania či pozerania filmového spracovania prezradením záveru.

Všetci herci podali počas predstavenia skvelé výkony, v priebehu deja stvárnil každý z nich dve či tri postavy. Inak možno celkom obyčajné dialógy boli oživované piesňami a zaujímavú atmosféru dotváralo práve malé množstvo rekvizít.

A nám, študentom, sa doteraz nepodarilo rozlúštiť otázku, či nám predstavenie predviedli rodení anglickí „native speakers“ alebo Slováci s neskutočne vycibrenou angličtinou.

Predstavenie v angličtine

Peter Black

napísal **Michal Zemko**, tercia

Dňa 6. 10. 2016 nám chladné, daždivé ráno vynahradilo MsKS v Senci vreľým privítaním pod strechou kinosály. Postarali sa o to herci s anglickým divadelným predstavením Peter Black. Ani tento rok nebol výnimkou, herci podali obdivuhodný výkon. Zaujímavý dej, vtipné scény a fakt, že sme sa toho trochu aj naučili, boli tri dôvody, vďaka ktorým sme sa na divadle určite nenudili. Ďakujeme pani profesorkám, že sme sa ho mohli zúčastniť!

Naše cesty za poznáním

Exkurzia na Čachtický hrad a Beckov

napísala **Lenka Šemrincová**, sekunda

Všetko sa to začalo v jedno septembrové ráno. Vetrík sa tešil s nami, a tak veselo fúkal pomedzi žiakov, ktorí stáli v skupinkách pred školou. Boli tam už skoro všetky triedy, ktoré mali ísť. No... skoro všetky, milá sekunda sa ako jediná zohrievala na schodoch v škole. Nebolo tam síce tak teplo ako v obývačke, ale lepšie ako nič. Ale potom nás vyhnali von, kde si nás pani profesorky spočítali a odviekli na zastávku, kde sa začal náš výlet. Keď si všetci sadli, mohli sme vyraziť smerom k zážitkom.

Nádvorie hradu Beckov

V autobuse to veselo šumelo vravou. Cestovali sme asi hodinku, počas ktorej sme sa rozprávali, pozerali z okna, smiali sa a hrali piškvorky. Aj keď som vždy prehrala, bola to skvelá zábava. Autobus zastal rovno pred hradom Beckov a keď sme vystúpili, uvideli sme veľkú kamennú stavbu, ktorá sa týčila priamo nad nami. Zhora vyzerala, ako keby sa už už išla dotknúť oblakov. Vyšli sme kamienkovou cestičkou okolo cintorína, malej rozhľadne až k nakoniec hradu.

Hneď ako sme prišli, privítal nás sprievodca oblečený do dobového kostýmu. Ja a ďalšie tri spolužiačky sme sa šuchali za skupinou ako slimáky. Fotili sme sa a užívali si výhľad. Väčšinou sme k sprievodcovi prišli až v polovici prednášky. Výklad rozprával veľmi zaujímavo a zábavne, lebo niekedy rozprával po slovensky, raz po česky a inokedy aj trnavským nárečím. Keby sme mohli mať dvoch dejepisárov, tak by ho pani profesorky hneď zobrali.

Kúsok cesty od hradu Beckov sa nachádzal ďalší, Čachtický hrad. Cesta na tento hrad trvala veľmi krátko, čakala som, že to bude dlhšie, ale ako kúzlom sme sa ocitli na námestí v Čachticiach. Odtiaľ nás čakal výstup hore k hradu. Počas chôdze sme sa rozprávali a zvyšok triedy za nami sa rozhodol, že si cestu spríjemní spevom. Po celej dĺžke cesty sme boli roztriahnutí ako žuvačka a hore sme museli chvíľku počkať, kým prídu aj poslední. Neskôr sme sa pobrali do areálu zrúcaniny. Poriadne tam fúkalo, a tak nás profesorky odviekli do bezvetria, kde nám pani sprievodkyňa porozprávala históriu hradu.... ako slúžil na ochranu či o krvavej grófkovej Balthoryovej, ktorá bola známa tým, že sa kúpala v krvi mladých dievčat. Potom sme sa po triedach

Geocaching v akcii, v pozadí Čachtický hrad

rozhládali po hrade. V jednej pivnici bola diera pripomínajúca človeka a zaujímavé bolo, že aj keď sme do nej zasvietili, bola tam tma. Ako sme sa do tej diery pozerali, niekto zapíšťal a my sme so strachom vybehli von, ako keby sme videli ducha.

Keď sme už po tretíkrát sedeli v autobuse, vodič zapol rádio. Bolo veľmi zábavné počúvať Karla Gotta alebo Mariku Gombitovú, ktorí spievali v rádiu, v zmesi s modernou hudbou, ktorá vychádzala z mobilov. Celý autobus sa otriasal, ako keby bolo zemetrasenie. No a tým sa náš výlet skončil.

Dúfam, že si to ešte niekedy zopakujeme, pretože sa mi to veľmi páčilo. Lebo výlety a exkurzie sú lepšie ako sedieť doma!

Za históriou do starobylej Nitry

napísal **Martin Papai**, sexta

Piatok berie každý ako vstupenku k dokonalému víkend, avšak aj v piatok je vyučovanie a každý si ním musí prejsť. Prišla však jedna výnimka, kedy sa študenti sexty a 2. A vybrali späť za históriou či už za panovníkom Pribinom alebo slávnymi solúnskymi bratmi Cyrilom a Metodom. Áno, správne, navštívili sme Nitriansky hrad.

Už pri výstupe z autobusu bola Nitra zážitkom, keďže sa nám do pľúc vniesol čerstvý

vzduch z rozľahlých lesov. Akonáhle sme sa na nádvorí hradu pokochali úžasnou panorámou, ktorá nám bola ponúknutá, rozdelili sme sa podľa tried na dve skupiny a pre každú skupinu bola pridelená jedna sprievodkyňa. Každý išiel po svojej prehliadkovej trase a skupina sexty sa dostala najprv do expozície venovanej príchodu Cyrila a Metoda a histórii Veľkej Moravy. Každý z nás pozná určitú trému pred davom ľudí, niekomu neprekáža rozprávať pred skupinou cudzích ľudí, avšak našej sprievodkyni zrejme stačil aj ten malý počet študentov sexty. Výklad nebol síce dvakrát profesionálny, no pozerateľ sa rozhodne bolo na čo, či už to bolo prvé dielo napísané hlaholiku alebo biskupské palice v nitrianskej pokladnici. Po tomto výklade sme sa presunuli do neba siahajúcej katedrály, ktorá by sa dala považovať sama o sebe za obrovské umelecké dielo, no a nádherne namaľované staré fresky tomu akurát pridávali pozitívny dojem. Na začiatku som spomínal výhľad, ktorý bol grandiózny, no vôbec to nesiahalo na pohľad z vrcholku katedrálnej veže, kde sme mali kompletne celú Nitru na dosah oka. Po tomto skvoste sme zažili veľký zážitok, o ktorý sa postarali nitrianski sokoliari. Niektorí sa začali rozplývali už nad rozkošnými sovičkami a podaktorí hľadali väčší adrenalín a skúsili, aké to je v ruke držať zhmotnenú slobodu v podobe orla skalného. Po takto veľkom rozptýlení bolo ťažké prejsť na ďalšiu prehliadku, no neskôr sme zistili, že bola viac než zaujímavá. Dozvedeli sme sa niečo to o kazematoch, čo boli skladišká delostrelectva, ale aj napríklad to, že nitriansky hrad ma stále zachované vrstvy z prvých stavieb, čo boli na hrade vykonané. Tak sme plní zážitkov nastúpili do nášho autobusu a opustili Nitru a jej krásy a vydali sme sa na cestu do Senca.

Cosmos Discovery

napísala **Mirka Maťašáková & Rebeca Vašková**, kvinta

Výstava ponúkaná bratislavskou Inchebou predkladá jedinečný náhľad do sveta kozmonautiky. Exponáty sú veľkou mierou tvorené práve výbavou kedysi i dnes slúžiacou kozmonautom známym z hodín dejepisu, ale i mnohým menej známym. Stretnúť sme sa mohli so skafandrami zdobenými prevažne americkými či ruskými vlajkami, hydratovanou výživou, komunikačnými zariadeniami, reálnymi modelmi rakiet, riadiacimi kabínami raketoplánu, modulmi, mesačnými vozidlami. Úchvatná výstava nám priblížila svet kozmonautiky, celého jej výskumu a životov ľudí zasvätených do tejto vedy. Veľké množstvo nových a zaujímavých informácií sme sa dozvedeli vďaka krátkemu filmovému dokumentu a zvukovým sprievodcom (malým „ovládačom“, ktorý sme si priložili k uchu). Myslím, že celá výstava prekonalala naše očakávania a stala sa jednou z tých úžasných exkurzií.

Planetárium v Žiari nad Hronom

napísal **Jakub Kolembus**, kvinta

Všetko sa začalo cestou v autobuse. Po dvojhodinovej polohe v sede mohli mnohí považovať konečné vystupovanie za rozčvičku. Onedlho však opäť prišlo oddychovanie. Teda po fyzickej stránke. Potom, ako sme si navliekli návlčky, ktoré mnohým poslúžili ako zábava, pobrali sme sa do prvej miestnosti. Sedeli sme na sedadlách a pozorovali simuláciu nočnej oblohy. Žiar splnil svoje očakávania, lebo sa nám rozžiarili oči pri pohľade na kupolu s priemerom 10 metrov. Žiaci počúvali alebo minimálne v tichosti ignorovali prednášku o nočnej oblohe. Pre niektorých to mohla byť nočná mora. Ale ja som sa vážne snažil sústrediť a počúvať. No onedlho som zabudol, ktoré súhvezdia sa ako volajú a kde ich možno lokalizovať. Niečo sa mi však vrylo do hlavy po dokumente zameranom na vznik sveta. Všetko sa začalo obrovskou explóziou, po ktorej sa z jednotlivých častíc postupne vytvárali hviezdy a planéty. Ale čo bolo pred-

tým? Darmo by som o tom uvažoval, odpoveď je doslova vo hviezdach. Zaujalo ma, že o 6 miliárd rokov Slnko prestane plniť svoju funkciu. To je naozaj veľa. No i tak,... Predstavte si, že by náhle prestala existovať elektronika. Sme na ňu zvyknutí, spoliehame sa na ňu, nechceme o ňu prísť, považujeme ju za samozrejmosť. A zrazu... je fuč. Považujem to za rovnako nepredstaviteľné. Ale rozdiel je v tom, že bez elektroniky sa dá prežiť, bez Slnka nie. Dokument ozdobovala dobrá hudba, ktorú si moje uši zamilovali už po prvých sekundách.

Nasledovala prednáška o vedcoch a ich objavoch. Na otázky kontrolujúce naše znalosti však nepadali žiadne odpovede. Buď sme to nevedeli alebo sa nám nechcelo rozprávať. Z toho bol prednášajúci zaskočený. Veru, netreba kričať hop, kým nepreskočíte. Muž, ktorý zapíňal čas výkladom, si zrejme myslel, že keďže sme gymnazisti, automaticky musíme ovládať fyziku. Nemusíme. Nie každý muž musí byť IT-čkář. Nie každá žena musí vedieť variť. Nie každý gymnazista musí byť astronóm. Všetci sme netrepežlivo čakali, kedy sa s tým zmieri. Napokon sa tak stalo a našu „púť“ zavŕšilo sledovanie slnka z teleskopu.

Prišli sme, videli sme, odišli sme. Pár chvíľ trvajúca záležitosť. Niekomu to prišlo ako nejaká červená bodka, inému ako fascinujúci jav. U mňa to bol ten prvý prípad. Určite je pozoruhodné sledovať zatmenie Slnka či padanie hviezd, no v tejto oblasti to pre mňa znamená hranicu. Trošičku ma upútal fakt, že Slnko nie je v skutočnosti žlté ani červené, len my ho tak vidíme. V skutočnosti je tvorené všetkými spektrálnymi farbami, no prevažne zelenou farbou.

Čo dodať? Astronómia pre mňa nie je atraktívna, ale planetárium ma obohatilo o niečo nové.

Veľtrh štúdia a kariéry AKADÉMIA & VAPAC

napísala **Dominika Bogárová**, 4. A

Ako je už na našej škole zvykom, i tento rok sa žiaci najstarších ročníkov, teda triedy septima, III. A a maturanti, zúčastnili na veľtrhu štúdia a kariéry AKADÉMIA & VAPAC v Bratislave. Cieľom tohto projektu je pomôcť budúcim uchádzačom o štúdium na vysokých školách, rozšíriť ich obzory o možnostiach výberu a uľahčiť im tak rozhodovanie nad tou správnou školou.

Tento ročník Akadémie & Vapac bol jubilejným, podujatie zamerané na vzdelávanie otvorilo svoje brány študentom už dvadsiaty raz. Okrem veľkého množstva slovenských univerzít mali naši GAB-áci možnosť zistiť čo-to aj o zahraničných univerzitách, vzdelávacích a výmenných programoch, jazykových kurzoch či ponukách zamestnania.

Príjemná akcia, neďaleko nášho domovského Senca, jednoznačne uľahčila nastávajúcim vysokoškólakom výber a rozhodovanie do budúcnosti. Za organizáciu ďakujeme pani profesorke Šupalovej.

Škola ide na Slovan!

Kniha predstavuje jeden z najstarších nositeľov informácií a myšlienok, je považovaná za najlepšieho priateľa človeka. Preto sa v hokejovej sezóne 2016/2017 rozhodli spojiť akciu "Škola ide na Slovan" s novou témou spätou s knižkami.

Každý jeden z nás má doma knižku, ktorú už prečítal, odložil alebo ju už nepotrebuje. Práve tieto knihy však môžu naďalej plniť svoju úlohu, odovzdať svoje poslanstvo a potešiť tak aj iných čitateľov.

Naši študenti zo sekundy a tercie 10. októbra 2016 odovzdali do Mestskej knižnice v Senci knihy na druhú šancu, a tak sa zapojili do projektu **Škola ide na Slovan**. A namiesto požadovaných 45 titulov za školu odovzdali dvakrát viac – 90 kníh! A temer rovnaké množstvo žiaci ponechali na „druhú šancu“ pre žiakov našej školy. Môžete si ich požičať na prečítanie z knižničiek na 1. poschodí. Chvályhodná je najmä aktivita žiakov sekundy, ktorí sa na zbierke podieľali väčšinovým podielom! Ďakujeme.

Všetci zúčastnení sa už tešíme na zápas 30. 11. 2016, kedy Slovan nastúpi proti Sibir Novosibirsk!!!

Predstavujeme našich nových žurnalistov z príme a 1. A

napísala **Viktória Nemcová**, prímea

V príme je fajn. Na začiatku sme boli síce úplne nový kolektív, ale rýchlo sme si na seba zvykli. Máme dobrých profesorov a pre tých, čo prišli zo školy J. G. Tajovského, pribudol aj nový predmet – nemčina. Pre všetkých však bola nová fyzika, čo je úplne super predmet (teda aspoň podľa mňa). Iste, je tu ťažšie učivo (koniec koncov, presne o tom gymnázium je), ale ja som rada, že si učivo viac vysvetľujeme a že ideme viac do hĺbky. Máme úžasných profesorov aj keď nebudem klamať, každý má obľúbeného niekoho iného. Mne sa asi najviac páčia hodiny fyziky (tá učebňa do ktorej chodíme je úplne super). Skrátka, v príme je prímea a podľa mňa je tu oveľa lepšie ako na základnej škole.

Spýtala som sa aj na názor spolužiakov.

Ako sa nám páči v príme?

Je tu super. Máme dobrý kolektív, peknú triedu a páči sa mi aj školská knižnica.

Monika Mikulcová

Páči sa mi tu. Máme dobrý kolektív (okrem niektorých chalanov) a učíme sa tu aj nemčinu.

Nina Koziaková

Charakteristika

PeterGu, 1.A

Som zmätený chlapec, ktorý nevie, čo má čakať,
dostal sa na dobrú školu, no vie, že musí makať,
každý deň chce mať iné povolanie,
no vie, že sny sa neplnia na želanie.

Záľuby, koníčky tých mám dosť,
no viem, že je vo mne aj lakomosť,
mám ku všetkému plno poznámok,
asi by som si mal dať na ústa zámok.

Som človek, čo stavia dlhý most,
cez rieku, kde nie je prístupnosť,
a tak sa ma nesnažte pochopiť,
skrátka musím každú príležitosť uchopiť.

Robotika na GAB-e

+1 ROBOT

V júni 2016 sme s krúžkom robotiky zareagovali na výzvu seneckej pobočky Raiffeisen banky na podporu vzdelávacích aktivít. Aj počas Veľkého letného karnevalu si študenti priamo na ulici vyskúšali, ako sa získavajú hlasy na podporu projektu. Podarilo sa! A tak sme v tomto školskom roku zakúpili ďalšiu robotickú stavebnicu a náhradné diely, tablet a zaplatili štartovné v aktuálnom ročníku súťaže First Lego League 2016 – Animal Allies.

Naše úprimné ďakujem patrí všetkým kolegom, študentom, absolventom školy a rodičom, ktorí si našli čas a prišli nám dať svoj hlas.

PaedDr. Martina Kobolková
vedúca krúžku robotiky

Najvzácnejší hlas v súťaži projektov Raiffeisen bank získal náš projekt "Robotika na GAB" od kráľa seneckého karnevalu.

Anketa o spolužití zvierat a ľudí na www.gab.sk

Prosíme všetkých, ktorí čítajú tieto riadky, aby vyjadrili svoj názor na spolužitie zvierat a ľudí vo svojom okolí. Ďakujeme!

Lukáš, Tim, Linda a Chiara - výskumníci z krúžku robotiky

Vyplňte prosím anketu, ktorá je súčasťou výskumného projektu krúžku robotiky na tému "Zvieratá a ľudia". Anketu nájdete na www.gab.sk, alebo použite tento QR kód.

PROJEKT BODYWORK

POĎAKOVANIE

Raiffeisen banka v Senci v júli 2016 vyhlásila Projekt na podporu a rozvoj telesnej kultúry.

Naše gymnázium sa do tejto aktivity s vervou zapojilo a Predmetová komisia telesnej a športovej výchovy vypracovala projekt s názvom BODYWORK, v ktorom vypracovala návrh na materiálno-technické vybavenie, ktoré bude slúžiť deťom a mládeži v ich telesnom rozvoji.

Do tejto výzvy boli zapojené štyri silné subjekty, ale naše gymnázium bolo v hlasovaní najúspešnejšie a projekt vyhralo!

Touto cestou ďakujeme všetkým rodičom, absolventom, študentom a kolegom, ktorí svojím hlasom tento projekt podporili. Uspeli sme aj vďaka vám a mohli sme už zakúpiť niektoré športové náradie (žinenky) a náčinie (expandery, gymnastické gumičky). Zároveň ďakujeme kolegyni PaedDr. Martine Koblíkovej a pánovi Schmiedlovi pri realizácii rollupu pre projekt.

Ešte raz ďakujeme!

Mgr. Jana Babiaková

- ★ posilňovacie a vytrvalostné cvičenie na formovanie postavy v sprievode hudby
- ★ rozvoj všeobecných pohybových schopností
- ★ spevnenie celého pohybového aparátu
- ★ dostatočne intenzívny a pritom hravý, netradičný a bezpečný pohyb, vhodný aj pre čiastočne oslobodených žiakov

Čo chceme financovať?

- ★ gumičky na cvičenie pilatesu
- ★ činky, žinenky
- ★ expandery, fit lopty

Súťaže

Výsledky školského kola Olympiády zo slovenského jazyka a literatúry

kategória C:

1. miesto – **Natália Kostková /kvarta/**
2. miesto – **Filip Soós /kvarta/**
3. miesto – **Lukáš Mikulec /tercia/**

kategória B:

1. miesto – **Timotej Michalka /sexta/**
2. miesto – **Adrián Veselý /2. A/**
3. miesto – **Sofia Fedorová /kvinta/**

kategória A:

1. miesto – **Zuzana Bögievová /3. A/**
2. miesto – **Kristína Vithalmová /3. A/**
3. miesto – **Jakub Kočalka /septima/
Andrej Rondoš /septima/**

Srdečne blahoželáme!

Vítazi jednotlivých kategórií postupujú do okresného a krajského kola.

Matboj 2016

V piatok 21.10.2016 sa v bratislavskom UPeCe konala matematická súťaž družstiev nižších ročníkov osemročných gymnázií Bratislavského kraja. V silnej konkurencii sa najlepšie darilo tímu našej sekundy, ktorý obsadil 4. miesto. Blahoželáme!

Zloženie tímov:

Príma - **Veronika Baričáková, Petra Haníncová, Adela Minariková, Petra Blahútová**
Sekunda - **Matúš Buček, Robert Nemeček, Sára Gašparová, Jakub Doboš**
Tercia - **Alexander Hidvéghy, Kristián Porzer, Ondrej Michalka, Lucia Bottlíková**
Tercia/Kvarta - **Lucia Jančošková, Veronika Horváthová, Tomáš Koiš, Zuzana Brtková**

A. Balúchová, M. Kobolková

Úspešný tím sekundy

**Všetky družstvá pred bratislavským
UPeCe, kde sa súťaž konala**

Škola s úsmevom...

U: Čo je väčšia vykopávka? Ja alebo tá telka?

U: Ako by ste preložili „annoyance“?

Ž: Nemčina.

Žiak s plnými ústami sa pýta učiteľky:

Ž: Môžem, prosím vás, dojesť?

U: Áno, pán Patrik, môžete dojesť.

U: Ako sa povie bývanie po anglicky?

Ž: Wohnung.

Odpoveď na písomke.

Horizontálne členenie novín to sú články písané horizontálne čiže zhora dolu.

U: Ktoré sú stupne stupňovania prídavných mien?

Ž: 1. stupeň - pozitív, 2. stupeň - komperzatív (správne: komparatív)

U: A na stužkovej sa riešia aj tie sviečky. Nó, sviečková! (správne: sviečkový pochod)

Ž1: A prečo máme z tohto ročníka tak málo perličiek?

Ž2: To som ešte nevedela.

Ž3: Čo? Písať?

Ž: Dobré ráno, prepáčte, že meškám, meškal mi autobus.

U: To je v pohode, dnes je normálne, že autobusy meškajú, všetko sa rúca.

U: Vytvor prídavné meno od slova spiečka.

Ž: Spiepkový.

U: A prídavné meno od slova kapor?

Ž1: Kapria. Kapria polievka.

Ž2: Halászlé.

U: „Krv, pot a slzy.“ Kto to povedal?

Ž: Schwarzenegger (správne: W. Churchill)

U: Koľko tu má chýb?

Ž: Všetky.

U: Napíš inštrumentál plurálu od slova správkyňa.

Ž: So správkyňinmy.

U: Nezabudnite sa podpísať, nech viem, komu mám prilepiť, komu pohoršiť...

Ž: Páči sa vám ten glóbus?

U: Hej, stále sa ho musím dotýkať.

U: Aké povolanie obdivuješ?

Ž: Asi učiteľov.

Ž2: Ja ich ľutujem.

U: Vy nebudete sedieť spolu. Roztrúste sa.

Žiak prekladá nemecký článok.

Ž: Ja to vzdávam, pani profesorka. Ale môžem vám to hodiť do prekladača, ak chcete.

U: Povedz nejaké cudzie slovo.

Ž: Kajňšmentke.

U: Napíš vzorec hustoty suchého vzduchu.

Ž: A vzorec hustoty mokrej vody neviete?

Ž: S kým si ty robila projekt?

Ž2: Si normálna? S tebou predsa!

Žiak má popísať časti mitochondrie, jednou z nich sú Kristy. On to nevie, učiteľka mu teda napovie.

U: Tomáš. Verím v Boha, Otca Všemohúceho, ... i v jeho syna, Ježiša...

Ž: Ja som ateista.

U: Vďaka Bohu.

U: Pred pár rokmi človek neveril, že bude lietať.

Ž: Mohli skočiť z veže!

U: Vajíčka varte v H_2O .

KUPÓN

Ž: Pri plynnom skupenstve sú tie oné molekuly rozhádzané ako v mojej izbe.

Ž: Eskimáci sa zvrátili.

U: Urob zo slova napísaný podstatné meno.

Ž: Písať (správne: nápis).

Ž: Komunikácia je každodenná súťaž.

U: Vajíčka sa na Himalájach neuvaria ... Variš vajce variš, ale nezješ!

(žiaci píšu dodatočne písomku)

Ž: Pán profesor, ale keď nám budete hovoriť učivo, tak tým, čo píšu pomôžete, lebo musíte nadviazať na predošlé učivo.

U: Neboj sa, ja budem rozprávať úplne od veci.

U: A ty ho odkiaľ poznáš?

Ž: Je to môj brat.

U: Pevne verím, že sa na vás tie poznámky nalepili.

Ž: A čo sme my? Nejaké poznámkolapky?

U: ...no a keď tam stojíte pri tej vodorovnej tyčke...

Ž: (výbuch smiechu)

U: Ale ja myslím na zastávke, tam kde je napísaný príchod autobusu. Jaj, vy ste si to zase zle vysvetlili...

Ž: Historizmy používajú mŕtvi ľudia.

U: Podľa akého vzoru sa skloňuje slovo hystéria?

Ž: Podľa, ehm... ženského rodu.

U: Kam sa Zem dostáva do obedu.... či obehu?

Ž: Hm, niekto tu je hladný.

Kupón pre momentálny „výpadok z pamäti“ na jednu vyučovaciu hodinu počas **1. polroka** školského roka 2016/2017. Neplatí pre písomné, kontrolné práce a maturitné predmety.

podpis riaditeľa školy

U: Čo na to otec?

Ž1: No...

Ž2: Ten sa mu vysmial.

U: A mama?

Ž2: Tá plače, čo má doma.

U: Prečo je kráľovná väčšia ako robotnice?

Ž: Lebo nerobí a priberá.

U: Aké tri povolania obdivujete?

Ž1: Mníchov, kaskadérov a prekladačov.

Ž2: Ty myslíš prekladateľov.

Ž1: Nie, ja myslím prekladačov nábytku.

U: Čo vás dokáže najviac dojať?

Ž1: Mňa nič nedojíma.

Ž2: Nie, on sa iba dojí.

U: Kde sa využíva geografia?

Ž: Pokémon GO.

U: My s máme spolu ešte šiestu hodinu. Už sa teším.

Ž: Ale my máme iba päť hodín, to máte asi s kvintou.

U: Á, to nechcem.

U: Každý je povahovo iný.

Ž: Ja som mimozemšťan.

Ž: Hríbová polievka bez hríbov.

U: Viete, ako som sa išla podpísať do triednej knihy? Ako domáce zviera.

U: To wo znelo ako keby si štartoval auto.

U: Táto alfa vyzerá ako samička kliešť.

